

Проповед 184

Жива надежда

Прочит: 1. Петрово 1, 3 - 9

Скъпи братя и сестри,

На какво залагате в живота си? Каква е основата, върху която сте разположили битието си? Или живеете ден за ден и очаквате какво ще ви донесе утрешния ден, и според това ориентирате целия си живот и бъдещето си? Какво е нещото, което дава сила на дните ви? Каква е вашата надежда? Надеждата е нещо много специално, нещо, което ти дава сила да продължиш, дори когато всичко е загубено. Когато апостол Петър пише посланието си, е времето, в което на трона в Рим царува Нерон - време, което е много тежко за християните там, а и за цялата прохождаща Църква. Било обявено, че е противозаконно да си християнин. Това отношение на властта към християните предизвиква големи преследвания на Христовата Църква, отначало само в град Рим, а после и в цялата Римска империя. Да си християнин не било лесна работа. Свидетелството за вярата означавало отхвърляне, мъчения и смърт. Навсякъде учениците и последователите от прохождащата Христова Църква живеели в страх и неяснота за бъдещето си. Те губели мира си и се нуждаели от надежда за бъдещето. Днес преследването не е от този род. То е много по-различно. Но не се заблуждавайте - преследване има. Група хора решили да посетят отшелник, който живеел в пустинята. Когато стигнали там, те го запитали дали не му е много скучно да стои така сам по цял ден. Той им казал: "Не се заблуждавайте - аз имам много работа. Всеки ден трябва да укротявам два сокола, да насочвам два ястреба, да задържам два заека, да пазя една змия, да товаря едно магаре и да обуздавам един лъв." Посетителите го запитали: "Къде държиш всички тези животни, ние не видяхме нито едно." Тогава мъдрецът им казал: "Соколите са очите, които се хвърлят на всичко, което видят. Ястребите, грабливите птици, са ръцете, които искат всичко да пипнат и след като го хванат, не го изпускат от хватката си, Зайците са краката ни, които ни водят според пожеланията на сърцата ни. Змията е езикът, който не може да бъде задържан даже и в затвора на 32 зъба. Магарето е нашето тяло, което товарим, с причина или без причина, с неща, от които се нуждаем или не. И накрая, има и един лъв, който е човешкото сърце. Сърцето е упорито и често ни предава. В него обаче има голяма сила и тя трябва да бъде обуздавана, за да служи на доброто. Така имам през целия ден с какво да се занимавам. Това са животни, с които и ние се борим, които се стремят да ограбят вечната ни надежда и да създадат проблеми в ежедневието ни. Апостол Петър виждаше не само тежкото политическо положение на християните, но и трудностите, които ни създава нашето тяло, а и дяволът, който обикаля като викащ лъв, търсейки кого да погълне, за да го отдели от Бога завинаги. Точно затова искаше да даде надежда на всеки един християнин и да покаже на какво трябва да основем вярата си, за да има тя успех. И забележете, въпросът, който ние си задаваме от времето на нероновите преследвания на християните до днес, не се е променил и той е: "Има ли надежда за този свят?" Ще се опитаме да видим дали има надежда за света и къде е тя?

1. Струва си да продължаваме да живеем, защото Бог ни дава надежда. Понякога ние, хората, се отчайваме, защото нашият свят е безнадежден. Все повече хора от нашето съвремие не виждат смисъл да живеят. И причините, които те изтъкват за това, не са една и две, и са основателни. Ако се послушате, можете да ги чуete до една: животът е жесток; то това не е живот; всичко правя погрешно; във всичко се провалям; не си струва да живееш, щом краят е гробът; няма по-голям грешник от мене. Но има надежда за този свят! Има надежда, защото Исус Христос я възроди чрез делото си на кръста. Исус Христос възкръсна и затова надеждата за всички нас е жива. **"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите"** Този свят ни обещава какво ли не - използвай нашия шампоан, или крем за ръце, или боя за коса, или каквото и да е там, и ще се промениш, и ще изглеждаш по-добре. Нашият свят ни предлага разрешения на много проблеми, но главно на тези, свързани с плътта, а не с душата на човека. А основният проблем е човешкото сърце, което е отчайващо болно: **"Така казва Господ: Проклет да бъде онзи човек, който уповава на човека и прави плътта своя мишца, и чието сърце се отдалечава от Господа."** (Еремия 17:5) Единствената надежда е в Този, който предлага изцеление на сърцето: **"В онова време ще нарекат Йерусалим престол Господен; и всички народи ще се съберат при него в името Господне, в Йерусалим, и няма да ходят вече според упоритостта на злото си сърце."** (Еремия 3, 17) Единствената ни надежда е в коренната промяна. Тази промяна настъпи с Възкръсването на нашия Господ и Спасител Исус Христос от смъртта. Тази надежда е много по-голяма от надеждите, които ние, хората, обикновено имаме - надежда, която е вечна и която няма да има край. Вечната надежда, за която апостол Петър ни говори, започва на Възкресение. От там черпи силата си. Един мисионер в Африка бил в тежко състояние. Бил в началото на служенето си, имал трудности с езика, чувствал се сам, изоставен, здравето му било разклатено, надеждата му била на привършване. Тогава една вечер получил писмо. Неговата годеница му пишела, че съвсем скоро ще дойде да го види. Тази новина променила младия човек и му дала надежда. Проблемите не били вече толкова страшни, всичко щяло да бъде разрешено. В светлината на пристигането на любимия човек, проблемите не изглеждат толкова страшни. Така трябва да живеем и ние. Нашата надежда се ражда с възкръсването на Исус Христос от мъртвите, с победата Му над смъртта, но ние живеем с очакването на повторното Му идване, с очакването за вечния живот. Исус ще дойде отново. Сам Той казва: **"Ето, идвам скоро."** Не се страхувайте от ежедневието и бъдещето си, защото Исус Христос, Божия син ще дойде за вас.

2. Ние можем да се надяваме - Бог ни е обещал наследство. **"наследство - нетленно, неосквернено и което не повяхва, запазено на небесата за вас, които с Божията сила сте пазени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последното време"** Бог е обещал, че ние ще имаме наследство. И това наследство е много по-различно от това, което този свят ни предлага. Не е свързано с грижи и условности. Нашето наследство не може да се развали, никой не може да го опорочи, не може да ни го вземе някой, то се пази точно за нас на небесата. За Петър не е чак толкова важен периодът на тази земя. Разбира се, животът ни на тази земя е свързан и с боледуване, и с трудности, и с отхвърляне, и с омраза, и със защита на вярата, но този период никак не е важен за Петър. Той живее с поглед, насочен към онова вечно наследство, което го очаква на небето. И такъв трябва да е животът на всички нас, християните. Ние живеем в този свят и е нормално да насочваме погледа си към нещата от този свят, защото ние живеем тук, обаче никога не трябва да забравяме, че нашето наследство не е тук, нашето наследство е на небесата. Бог не само иска ние да получим това наследство - Той ни

помага да го получим. Той, ни казва апостол Петър, ни пази за този момент, ние сме пазени с Божия сила. Бог влага Своята сила, за да ни опази за това наследство. И сега погледнете към всички онези моменти, в които сте се лутали и сте се подхлъзвали, и сте били далеч от Бога, спомнете си как Той ви е връщал към Себе Си, спомнете си как Той ви е насърчавал и помагал даже в най-големите ви падения. Бог ни пази за наследството, което е приготвил за вас. Живейте с тази надежда, че този Бог, който толкова много време се е грижил за вас, ще ви приеме при Себе Си. Живейте с очакване на второто Му идване. Бог е приготвил за вас невероятно наследство.

3. Кой ще получи наследство. Който е имал работа с наследство, особено ако е имало повече от един наследник, знае че това с наследствата не е никак лесна работа. Често има караници и проблеми, има трудности. Да получиш наследството не е лесна работа. За да получиш наследството, за което Бог говори, са необходими няколко условия, които трябва да се изпълнят. Кой са тези условия и какво трябва да направим, за да получим тези прекрасни неща, които ни очакват на небето?

Нуждаем се от някой, който е умрял. Какво означава това? Звучи странно, но това е самата истина, за да имаме надежда да получим наследство е необходимо някой да умре. Нуждаем се от погребение, от гроб. Това се случва на Разпети петък. Бог отива на кръста и умира, за да можем ние да имаме наследство горе на небесата. Това е нормално и според нашето законодателство, за да се изпълни едно завещание, се нуждаем от смъртта на този, който завещава. Дотук всичко е нормално и е както и тук, при нас.

Нуждаем се от Някой, Който е възкръснал. Ние имаме надежда за наследството само поради една причина - Исус Христос. Исус Христос не остана в студения гроб, а победи смъртта и греха, които се изправяха като непреодолима преграда между нас и Бога, между нас и обещаното наследство. Възкръсналият Исус Христос ни дава възможност да станем наследници. Той отваря вратата за нас. Той ни дава достъпа. Единствен Той е способен да **"ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите"**. Още нещо - за да имаме какъвто и да било достъп до наследството, се нуждаем от някой, който да го подготви. Исус Христос каза, още докато беше на тази земя: **"В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място."** Исус със своето Възкресение ни дава достъп до наследството.

Нуждаем се от някой, който иска да наследи това наследство. За да получим наследството трябва да искаме да го получим. Бог **"според голямата Си милост ни възроди"** Бог иска да ни даде това наследство, въпросът е дали ние искаме да го получим. И условията, за да получим това наследство, са пределно ясни и добре описани: нужно е да умреш за греха и да възкръснеш за нов живот, само така можеш да станеш Божие дете. Чрез новородението ставаш дете на Бога. За да получиш наследството, трябва да станеш дете на Бога и това, много ясно, не е наше дело. Новородението е продукт на Божията милост. Бог ни възроди, не ние сами себе си. Той е направил вече всичко, победил е греха на Голготския кръст и е приготвил наследството. Единственото, което се иска от нас, е да го приемем. Ако не сте избрали да промените живота си, направете го сега, изберете да сте дете на Бога. Когато това стане, Вас ви очаква голямо и невероятно наследство на небесата. Когато станете дете на Бога, това има едно много важно следствие:

4. Загубването на наследството не е възможно. Когато станеш Божие дете, ще бъдеш завинаги Божие дете. Ето защо това решение е толкова важно. Бог ни обещава, че през каквито висоти и низини да минава животът ни, накрая ще влезем в Неговото наследство. Защото животът ни не е константа, той не протича по един и същи начин от момента, в който повярваме, до края, нито пък се развива на едно и също ниво. Понякога

всичко изглежда много лесно, понякога много трудно. Понякога се радваме на силната си вяра, а понякога се питаме: "Къде е Бог? Няма ли да ни помогне?" Апостол Петър обаче ни уверява, че това как се развива животът ни и какви моментни чувства ни вълнуват, въобще не е важно, уверява ни, че всичко, което ни се случва, има точно определена цел: **"В което се радвате, ако и за малко време да скърбите сега (ако е необходимо) в разни изпитания, с цел: изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън - да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос;"** Всичко, което ни се случва, има само една цел - нашата вяра да стане още по-силна, да сме още по-близо до Бога, да сме още по-силни, да чувстваме Бога ще по-близо. Тези изпитания ще изчистят вярата ни и ще ни помогнат погледът ни да е насочен само към Исус и към съществените неща в живота ни. Защото, повярвайте ми, истински важните неща в живота са съвсем малко. Всяко изпитание ще ни доведе по-близо до Бога. Нашата надежда и копнеж трябва да бъдат насочени само към Бога. Осъзнавайки всичко, което е направил за нас, ние не трябва да Го изпускате от поглед, цялата ни надежда трябва да е насочена към Него. Както казва апостол Петър: **"Когато обичате, без да сте Го видели; в Когато, като вярвате, без сега да Го виждате, радвате се с неизказана и преславна радост, като получавате следствието на вярата си - спасението на душите си."** Следствието на нашето упование и надежда е Спасението. Не веселят и безгрижен живот, а Спасението. И между другото, ако заложим цялата си надежда на Бога, тогава животът ни ще стане по-безгрижен, защото Бог ще се грижи за всичко. Не по-лек, а по-безгрижен, защото всяка грижа ще бъде възложена на Бога. През 1820 година в Ирландия се ражда Йосиф Скривен. Живее в добри условия, но животът му не е лек. Запознава се с едно момиче, за което решава да се ожени. В деня на сватбата, тя обаче се удавя. За да се утеши, Йосиф Скривен емигрира в Канада. Там се запознава с друго момиче, за което отново планира да се ожени. Малко преди сватбата, тя се разболява и умира. Малко след това се разболява и майка му. Той е покрусен, и знаете ли какво прави? В тази дълбока мъка, залага на единствената надежда, която има: Исус Христос. В тези дни той написва песента "Колко скъп е тоз приятел" Това е истинската надежда - да заложиш на вечния Бог, не на трудното ежедневие.

Трудният ни живот не бива да ни отчайва, защото чрез Исус Христос ние имаме надежда за бъдещето, чрез нищо и никого друго. Бог умря и възкръсна, за да ни даде вечен живот и наследство, което никой не може да ни отнеме. За целта е необходимо да посветим живота си на Бога. Да се покаем и да се новородим. Така ставаме Негови деца и получаваме достъп до вечността. Не се страхувайте от всичко, което ви се случва или ще се случи в този свят. То е само прелюдия към прекрасното и красиво Небесно Царство с нашия Спасител. Исус е с нас. Никой и нищо не може да ни откъсне от ръката Му. Амин.